Θα ήταν ανακριβές αν έλεγα ότι ενοχλήθηκα από το σημερινό αποτέλεσμα στην Καζάν Αρένα. Αντιθέτως το εξέλαβα ως μια αποκατάσταση, σαν ένα είδος δικαιοσύνης. Δεν ήταν μόνο που έχασαν οι Γερμανοί, ήταν που αποκλείστηκαν και από την συνέχεια του τουρνουά. Ήταν επίσης που τερμάτισαν τελευταίοι και που σκόραραν μονάχα δυο φορές, ενώ εισέπραξαν τεμάχια τέσσερα, σε τρία ματσάκια. Διότι δεν είχαν απέναντί τους τίποτα υπερομάδες.

Πανωλεθρία και καταστροφή για την Nationalmanschaft που πήγε στη Ρωσία με ηθικό και ελπίδες να διατηρήσει το στέμμα. Αν όμως χάνεις από το Μεξικό, κερδίζεις με ανατροπή στα βαθιά καθυστέρια την Σουηδία και πας στον κρίσιμο τελευταίο αγώνα με την Κορέα η οποία σκοράρει μετά το 90’ και στην συνέχεια άλλη μια φορά όταν ο τερματζής σου τη βλέπει μπακότερμα φουνταριστό, φεύγεις από το Καζάν ντροπιασμένος.

Έτσι συμβαίνει βαθιά στην Ρωσία, όπου οι Τεντέσκοι δεν τα καταφέρνουν. Όσο Τεντέσκικη ομάδα είναι τέλος πάντων τούτη. Διότι το Mario Gómez García ακούγεται Ισπανικό, το İlkay Gündoğan Τούρκικο όπως και το Mesut Özil οι οποίοι παρεμπιπτόντως φωτογραφήθηκαν και οι δυο με τον νικητή των πρόσφατων Τουρκικών προεδρικών εκλογών. Για δε τον Jérôme Agyenim Boateng η Γκανέζικη καταγωγή του είναι σαφώς πιο προφανής, από ότι η Τυνησιακή του Sami Khedira.

Ενοχλεί κάποιους αυτό το εθνικό μωσαϊκό, καθώς ενισχύει ολοένα τους ισχυρούς και αποδυναμώνει τους αδύνατους, ενώ μπορεί να πάρει και άλλες διαστάσεις. Διότι δεν φαντάζομαι ότι γηγενής Ελβετός θα κάνει πεταλούδες και αετούς με τις παλάμες του σαν σκοράρει απέναντι στη Σερβία. Ε;